

[Niels Frederiksen.]

lingerne i Valutaudvalget hørt den Paa-stand fremsat, at af Politikere kan man ikke forlange, at de skal have Forstand paa Erhvervslivets Enkeltheder og de Vanskeligheder, som dette i det daglige Liv frembyder. Og det vil sikkert ingen være villigere til at erkende end Politikerne selv; men til Gengæld har vi Politikere maaske Lov til at sige, at man kan heller ikke forlange, at den enkelte erhvervsdrivende skal have Mulighed for at tage Hensyn til andre lige saa berettigede Erhvervsinteresser, der gaar imod hans egne. Derfor gælder det om at finde den mest praktiske Form for den administrative Gennemførelse af et System som det, vi nu under Nødvendighedens haarde Bud foreslaar fortsat under ændrede Former.

For mig er der ingen Tvivl om, at hvis man spørger Erhvervenes Repræsentanter om Raad og forhandler med dem om denne eller hin Foranstaltningens Gennemførelse, da vil det vise sig, at de vil have modsatte Synspunkter, som Gang paa Gang vil komme i Strid med hinanden. Jeg kan saa udmærket godt tænke mig, at der indenfor den Bestyrelse, der foreslaas nedsat, bestaaende af to Repræsentanter for Handelen, to for Industrien, to for Landbruget og to for Arbejderbefolkningen, med Hensyn til mange af de Spørgsmaal, der kommer til at foreligge, vil gøre sig stik modsatte Interesser gældende. Man har undertiden set Krav fremsat fra Handelens Side og fra Landbrugets Side, der gik i samme Retning, men havde ganske forskellige Forudsætninger. Vi har indenfor Valutaudvalget haft to Konferencer med Erhvervenes Repræsentanter, der var typiske i saa Henseende.

Vi har haft en Konference med Grosserer-Societetets Komité og med Grossistforeningen, der meget bestemt krævede, at alle handelsmæssige Valutarestriktioner skulde ophøre og Valutacentralen bortfalde, saa Handelen blev fri for de Besværligheder, som denne Ordning har medført for den. Det er meget rimeligt, at man fra denne Stands Side fremfører saadanne Betragtninger. Det er forstaaeligt, at Handelsstanden under den Kamp for Tilværelsen, som opstaar, naar Vanskeligheder af overvældende Art indtræffer ved Lovgivningsforanstaltninger, saaledes som Tilfældet har været her, kræver disse Lovforanstaltninger fjernet. Men jeg opfattede dette Krav fra Grossiststandens Side saaledes, at den kæmpede for Tilværelsen gennem disse Krav uden dog derfor at ønske,

at man skulde føre Landets Pengepolitik saaledes, at man kom ind i en Tilstand, hvor Uberegnelighed gjorde sig gældende og Usikkerhed indtraadte. Jeg havde den Følelse, at Grossiststanden ikke paa nogen Maade vilde yde Bidrag til, at Landets Mønt blev uberegnelig og usikker, og at vi kom ud i en pengelig Tilstand, som efter min Vurdering vil være til stor Skade for Handelsstandens Dispositioner. Der er sikkert ingen, der mere end Handelsstanden er interesseret i at have en fast og saa vidt muligt sikker Møntværdi her i Landet.

En anden Deputation, der havde Foretræde for Valutaudvalget, bestod af Repræsentanter for de danske Andelslagterier og Privatslagterier. De fremførte det samme Krav. De forlangte af den siddende Regering, at pr. omgaaende, senest 1. August, skulde Afleveringspligten af fremmed Mønt bortfalde. Men det var ikke tilfredsstillende. De stillede endvidere Krav om, at alle Restriktioner vedrørende Samhandelen med Omverdenen skulde fjernes, for at Sterlingen kunde faa den højest mulige Værdi.

Hvis man nu sammenholder de to Erhvervsorganisationers Krav til Lovgivningsmagten, kommer man til det Resultat, at det, som Landbrugets Repræsentanter, i dette Tilfælde Slagteriernes Mænd, forlangte, var i Virkeligheden, at der tilvebragtes en Situation, hvorunder Sterlingens Værdi steg og den danske Kronens Værdi faldt, medens Handelsstanden sikkert havde et ganske andet Formaal. Slagteriernes Repræsentanter gav under Forhandlingerne Udtryk for en Opfattelse, der stadig gøres gældende af Landbrugernes Sammenslutning — den nye politiske Bevægelse —, hvorefter Kravene til vor Pengepolitik stilles med helt andre Formaal end indenfor andre Grene af dansk Erhvervsliv.

Jeg nævner dette, fordi dette Spørgsmaal er af stor Interesse. Denne nye politiske Bevægelse har sendt en Henvendelse til samtlige Mejeriers og Slagteriers Bestyrelser, hvori de med Trusel om Indkaldelse af ekstraordinære Generalforsamlinger og om at gøre deres bedste for at styrte samtlige Bestyrelser i vore Andelsforetagender kræver, at de nu siddende Bestyrelser skal gaa ind paa at oprette en Valutacentral med det Formaal at spekulere Kronen ned i det mindst mulige. Der siges ikke noget bestemt ud over dette, at man ønsker, at Kronens Værdi skal ned til et Stade, som er afpasset efter de økonomiske Forhold, man i Øjeblikket arbejder under.

Jeg anfører dette i denne Forbindelse,